

Tam na kožuhu trate rad bi obsedel,
nad mano svetil bi dišeči grozd nagnoja.

Strmel bi dolgo dolgo, ko bi ležal vznak.
Okrasil čelo z vencem bi zaspanca,
položil glavo bi na roke kot na hrbet janjca,
in tovor grehov, oh, kako bi bil lahak!...

Samo sperele žarke rok pred sabo razprostiram,
nič drugega več nimam... O, in v jasliah duš
za klajo radostnim ovcàm travica zeleni,
travica zeleni... In jaz umiram, jaz umiram!

France Balantič | V zimskem vetru

MrAZ bruha rože na šipe,
bolest v očeh se košati,
noč bega srca utripe,
kot pes cvili veter pred vrati.

O, sam sem na ženitnini,
sam v vinu kopljem spomine,
pojo že dan petelini,
sam v vinu kopljem spomine.

Se vrč nekda j veselil je
z menoj usmiljene roke,
ki segla nežna ko ivje,
po sad je v veje visoke.

In kot se breskev razkolje,
odprla nama je usta.
Ah, dala nama je usta —
še slast na ustnicah polje.

In vrč nekoč me hladil je,
izmil sledi je poljuba,
sijaj v očeh se skalil je,
odšla, odšla je preljuba.

Zdaj sam sem na ženitnini,
sam v vinu kopljem spomine,
pojo že dan petelini,
sam v vinu kopljem spomine.

Mraz bruha rože na šipe,
bolest v očeh se košati,
noč bega srca utripe,
kot pes cvili veter pred vrati.